

ГОСПОДЪ ЗА ВСИЧКИ СЕ ГРИЖИ

Въ село Златотрънъ живѣеше селянинътъ Витко съ жена си и две малки момиченца. Беденъ, сетенъ сиромашъ бѣше — нѣмаше си нищо. Само по чуждо работѣше и така изкарваше парче хлѣбъ за себе си и за децата. Какво-що единъ день неочаквано се разболѣ жена му.

— Ще умра — казваше тя — децата ще останатъ сираци.

— Ами, ще умрешъ!... Нищо ти нѣма — утешаваше я той.

Тя пролежа два месеца край огнището и умрѣ.

Погреба я Витко, върна се тжженъ отъ гробищата и се замисли. Загубата си е загуба, скръбта си е скръбъ, но децата си искаха своето. Можеше ли той едновременно хемъ по кѣра да работи, хемъ въ кѣщи по тѣхъ да шѣта?

Минаха четирийсетъ и Витко набързо реши; взе че втори пѣтъ се ожени. Но съ това сиромашията му не се премахна.

Втората му жена бѣше грозна и зла. По цѣлъ день биеше децата. Все намираше за нѣщо да ги нахока, все намираше за нѣщо да ги понатупа.

— Хайде, какво сте седнали

тамъ като баби, вървете за вода!

И по-късно:

— Сега пѣкъ двора пометете! Бърже кокошкитѣ приберете, на прасето храна сложете! — и пакъ бухъ по гърба, по лицето. Кждето свари ги удряше.

Мълчаливо понасяхатъ всичко.

Но злата жена не спираше до тукъ. Вечеръ, когато се прибереше мжжа ѝ, тя крѣскаше по него:

— Не виждашъ ли, какви непослушни деца имашъ? Само на вѣтъра ядатъ хлѣба. За нищо ги не бива... Махни ги отъ главата ми, не ги ща.

— Какво да ги правя? Малки сж, нека попорастнатъ, па тогава...

— Малки сж, а да отговарятъ могатъ! Ще ме уморятъ тѣ мене... Не ги ща, чувашъ ли, не ги ща!

Витко се замисли. Наистина, какво да ги прави!

*

Една студена зимна вечеръ той се завърна отъ крѣчмата малко пийналъ. А тя още отъ прага го захвана:

— Ти, вмѣсто да пиешъ, по-